

Daniels bok – nummer fem

Sjuttio år

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim var den förste av Juda sista tre kungar, och när han besegrades av babylonierna började de sjuttio åren av slaveri för det södra riket. Dessa sjuttio år anger den tidsperiod under vilken Babylon, det första riket i Bibelns profetia, skulle regera. I Jesaja kapitel tjugotre skulle Tyrus sköka vara glömd i sjuttio symboliska år, vilka profetiskt identifierades som en kungs dagar. I Bibelns profetia är en kung ett kungarike, och dagarna för det enda kungariket i Bibelns profetia som uppgick till sjuttio år var Babylon.

Under denna historia skulle Tyrus sköka, som representerar påvedömet, bli bortglömd. Vid slutet av de sjuttio symboliska åren skulle hon bli ihågkommen och gå ut och bedriva otukt med alla jordens riken. Andlig otukt är den olagliga förbindelsen i föreningen mellan kyrka och stat. Vid slutet av de symboliska sjuttio åren skulle påvedömet träda in i en förbindelse med Förenta nationerna, representerat av alla de kungar med vilka Tyrus sköka bedriver otukt vid slutet av de sjuttio symboliska åren. Det rike som regerar under de sjuttio symboliska åren är Förenta staterna, jorddjuret med två horn.

Daniels kapitel ett till och med fem skisserar historien om Babylons sjuttio år, och därför representerar dessa kapitel historien om båda hornen på jordens vilddjur. Kapitel fyra och fem identifierar Babylons förste och siste kung, och tillsammans identifierar dessa två kapitel historien om jordens vilddjur och dess två horn. Domen över de två hornen, och över själva jordens vilddjur, framställs genom domen över den förste kungen och den siste kungen. Nebukadnessars dom var landsförvisning under "sju tider", medan han levde som ett vilddjur under tvåtusen femhundra tjugio dagar av gräs och dagg. Belsassars dom skrevs på väggen och likställdes med talet tvåtusen femhundra tjugio, och identifierade därmed att domen över jordens vilddjur och dess två horn framställs genom de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. Detta grundar sig på två kungars vittnesbörd, och de två vittnena representerar den förste och den siste.

De "sju tiderna" är stötestenen för adventismen och kan därför inte erkännas, fastän den tydligt finns där – för dem som vill se. Den är symbolen för domen över nationen (Babylon) som regerade i sjuttio år, och symbolen för domen över det rike som regerar i sjuttio symboliska år. När William Miller framlade sin förståelse av de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex, använde han Nebukadnessars två tusen fem hundra tjugio dagar, då han levde som ett djur i Daniel kapitel fyra, som ett av de profetiska vittnena för att bekräfta de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. De "sju tiderna" är både grundstenen och huvudstenen i Sakarja kapitel fyra. Jesus, syster White, Jesaja och Petrus identifierar den som stenen som blir hörnets huvud. Den är den krönande läran i Bibelns profetia, även om den i huvudsak är osedd av dem som bekänner sig vara den tredje ängelns budbärare.

När vi börjar betrakta de sex första kapitlen i Daniels bok, är det viktigt att inse att de ”sju tiderna” identifieras redan från första början. När Jojakim störtades av Babylon började den sjuttioåriga fångenskapen. Krönikeboken förklarar varför de fördes bort i fångenskap i sjuttio år.

Sidkia var tjugooft år gammal när han blev kung, och han regerade elva år i Jerusalem. Och han gjorde det som var ont i Herren, sin Guds, ögon och ödmjukade sig inte inför profeten Jeremia, som talade från Herrens mun. Han gjorde också uppror mot kung Nebukadnessar, som hade låtit honom svära vid Gud; men han förhärdade sin nacke och förstockade sitt hjärta så att han inte vände om till Herren, Israels Gud. Också alla de främsta bland prästerna och folket förgick sig svårt genom alla hednafolkens styggelser och orenade Herrens hus, som han hade helgat i Jerusalem. Och Herren, deras faders Gud, sände bud till dem genom sina sändebud, gång på gång sände han dem, eftersom han förbarmade sig över sitt folk och över sin boning. Men de hånade Guds sändebud och föraktade hans ord och misshandlade hans profeter, till dess att Herrens vrede steg mot hans folk, så att ingen bot längre fanns. Därför lät han kaldéernas kung komma över dem, och han dödade deras unga män med svärd i deras helgedoms hus och visade ingen medkänsla med ung man eller jungfru, gammal eller ålderstigen: allt gav han i hans hand. Och alla kärlen i Guds hus, stora och små, och skatterna i Herrens hus, och kungens och hans furstars skatter, allt detta förde han till Babylon. Och de brände upp Guds hus och rev ner Jerusalems mur och brände alla dess palats med eld och förstörde alla dess dyrbara föremål. Och dem som hade undkommit svärdet förde han bort till Babylon; där blev de tjänare åt honom och hans söner till dess att Persiens rike fick herraväldet, för att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullbordas, till dess att landet hade fått njuta sina sabbater; så länge det låg öde höll det sabbat, till dess att sjuttio år hade gått. Men i den persiske kungen Koreshs första regeringsår, för att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullbordas, uppväckte Herren anden hos Koresh, kungen av Persien, så att han lät utropa genom hela sitt rike och också lät kungöra skriftligen: Så säger Koresh, kungen av Persien: Alla jordens riken har Herren, himlens Gud, gett åt mig, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem, som ligger i Juda. Vem bland er hör till hans folk? Herren, hans Gud, vare med honom, och må han dra dit upp. 2 Krönikeboken 36:11–23.

De sjuttio åren i fångenskap skulle fullborda Jeremias ord: ”till dess landet hade fått njuta sina sabbater; så länge det låg öde höll det sabbat.” Det finns endast ett ställe i Guds Ord, förutom den vers i Krönikeboken som vi hänvisar till, som talar om att landet ”får njuta” sina sabbater. Det stället finns i Tredje Moseboken, kapitel tjugofem och tjugosex. Kapitel tjugofem ger anvisningen om hur landet skall få åtnjuta sin sabbatsvila, och kapitel tjugosex framställer förbannelsen om ”sju tider” om dessa förbundsinstruktioner inte följdes.

Jojakims öde markerade början på fångenskapen, vilken utgör ett led i det som Daniel i kapitel nio kallade Moses ”förbannelse” och ”ed”. Daniel förstod förbannelsen om de ”sju tiderna”, ty han vittnar i kapitel nio om att det var genom sitt studium av Jeremias sjuttioårsprofetia som han förstod antalet år då Guds folk skulle vara i trældom i Babylon.

I hans regerings första år förstod jag, Daniel, av skrifterna antalet av de år om vilka Herrens ord hade kommit till profeten Jeremia, att han skulle fullborda sjuttio år i Jerusalems ödeläggelser. Daniel 9:2.

Daniel förstod de sjuttio åren ”genom böckerna”, inte enbart Jeremias bok. Den andra bok han förstod var Mose skrifter, ty i sin bön identifierar han den ”förbannelse” som låg i de sjuttio årens trældom som Moses ”ed”. Ordet i Daniels nionde kapitel, som översätts med ”ed”, är samma ord som i Tredje Moseboken tjugosex översätts med ”sju gånger”. Judas fångenskap i Babylon i sjuttio år var en uppfyllelse av förbannelsen om de ”sju gångerna”, trots vad någon modern teolog än må hävda. Det är tydligt som dagen, men endast om du är villig att se.

Och Herren talade till Mose på Sinai berg och sade: Tala till Israels barn och säg till dem: När ni kommer in i det land som jag ger er, då skall landet hålla sabbat åt Herren. I sex år skall du beså din åker, och i sex år skall du beskära din vingård och bärga dess gröda. Men under det sjunde året skall landet ha en vilosabbat, en sabbat åt Herren; du skall inte beså din åker och inte beskära din vingård. Det som växer upp av sig självt efter din skörd skall du inte skörda, och druvorna från din obeskurda vinstock skall du inte samla in; ty det är ett vilans år för landet. Och det som landet bär under sin sabbat skall tjäna till föda för er: för dig och för din tjänare och för din tjänarinna och för din daglönare och för främlingen som bor hos dig, och för din boskap och för djuren som finns i ditt land skall all dess avkastning tjäna till föda. Och du skall räkna sju årssabbater åt dig, sju gånger sju år; och tiden för de sju årssabbaterna skall för dig utgöra fyrtionio år. Därefter skall du låta jubelhornet ljuda på sjunde månadens tionde dag; på försoningsdagen skall ni låta hornet ljuda över hela ert land. 3 Moseboken 25:1–9.

Det är viktigt att se att i föreskrifterna om att låta landet vila fortsätter de sju cyklerna av sex års brukande av jorden och ett års vila för jorden fram till det fyrtionionde året, då ett jubelår skulle infalla som markerade fullbordandet av sju cykler om sju år. Den avgörande punkten att lägga märke till är att jubelårstrumpeten skulle ljudas på försoningsdagen, vilket därmed visar att när den antitypiska försoningsdagen började den 22 oktober 1844, skulle då jubelårstrumpeten, som representerar cykeln av ”sju tider”, ljudas. De ”sju tider” som började när Manasse fördes till Babylon år 677 f.Kr. representerade tvåtusen femhundra-tjugo år som avslutades på den antitypiska försoningsdagen. Sambandet kommer endast att missas av dem som är ovilliga att se. Cykeln av ”sju tider” är förbunden med de tvåtusentrehundra åren.

Det är också viktigt att inse att inom förbundsanvisningarna i de första nio verserna av Tredje Moseboken tjugofem finns den djupaste illustrationen av dag-för-ett-år-principen i Guds Ord. Den anrättning av fabler som teologerna kastar fram för att hålla hjorden berusad av Babylons vin är att domen om ”sju tider” i kapitel tjugosex skulle vara en felaktig förståelse av den hebreiska innebörden i det ord som översatts med ”sju tider”. Detta påstående är inte sant. Den hebreiska innebörden av ordet innesluter fullt ut i sin definition berättigandet för att tillämpa det på ett numeriskt sätt, men deras bristfälliga argument, som de stöder på en vilseledd premiss grundad på deras självutropade sakkunskap i hebreisk grammatik, är helt enkelt ett vilseledande argument.

Den dom som i kapitel tjugosex framställs som ”sju tider” känns igen genom sammanhanget i avsnittet, inte genom att några nutida teologer förvränger det hebreiska språket. William Miller drog sin slutsats utan någon hänvisning till det hebreiska språket, och inspirationen bekräftade att hans förståelse var riktig. Änglarna vägledde hans förståelse på grundval av sammanhanget i det kapitel där domen om de ”sju tiderna” finns, inte på grundval av det hebreiska språket.

Sammanhanget i kapitel tjugofem är det, där förbundets föreskrifter anges, och kapitel tjugosex framlägger därefter en utlovad välsignelse för att hålla dessa förbunds föreskrifter, och identifierar sedan det som Daniel kallar ”Mose förbannelse” för olydnad mot dessa föreskrifter.

Sammanhanget är temat om principen att en dag står för ett år i Bibelns profetior. Dessa inledande verser i Tredje Moseboken tjugofem visar att i Bibelns profetior representerar en dag ett år. I Andra Moseboken identifierar Mose tydligt förhållandet mellan vilan på sjundedagssabbaten för människa och boskap och sabbatsvilan under det sjunde året för landet.

Och i sex år skall du beså ditt land och inbärja dess gröda. Men under det sjunde året skall du låta det vila och ligga orört, så att de fattiga bland ditt folk får äta; och det de lämnar kvar skall markens djur äta. På samma sätt skall du göra med din vingård och din olivlund. I sex dagar skall du utföra ditt arbete, men på den sjunde dagen skall du vila, så att din ox och din åsna får ro, och din slavinnas son och främlingen får hämta nya krafter. 2 Moseboken 23:10–12.

I dessa tre verser kan man urskilja att en vilodag för människor och boskap motsvarar ett vilolår för landet. I Tredje Moseboken, kapitel tjugofem, i de fem första verserna, finner vi en identisk grammatisk struktur som i sabbatsbudet i Andra Moseboken 20:8–11.

Och Herren talade till Mose på Sinai berg och sade: Tala till Israels barn och säg till dem: När ni kommer in i det land som jag ger er, då skall landet hålla sabbat åt Herren. I sex år skall du beså din åker, och i sex år skall du beskära din vingård och bärga dess skörd. Men det sjunde året skall vara en vilosabbat för landet, en sabbat åt Herren: din åker skall du inte beså, och din vingård skall du inte beskära. Det som växer upp av sig självt efter din skörd skall du inte skörda, och druvorna från din obeskurna vinstock skall du inte samla in; ty det är ett vilans år för landet. 3 Moseboken 25:1–5.

Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den. Sex dagar skall du arbeta och uträtta alla dina sysslor. Men den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall du inte utföra något arbete, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänarinna, eller din boskap, eller främlingen som bor inom dina portar. Ty på sex dagar gjorde Herren himlen och jorden, havet och allt som är i dem, och vilade på sjunde dagen. Därför välsignade Herren sabbatsdagen och helgade den. 2 Moseboken 20:8–11.

Tillsammans anger de två sabbatsbuden sammanhanget för Tredje Mosebok tjugofem och tjugosex. Sammanförda rad på rad vittnar de om att ”sex dagar skall du arbeta och uträtta all din gärning”, och att ”sex år skall du beså din åker, och sex år skall du beskära din vingård och bärga dess frukt”. ”Men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat”, och ”det sjunde året skall vara en sabbatisk vilotid för landet, en sabbat åt HERREN”.

Båda de ord som översätts med ”sjunde” i något av sabbatsbuden, vare sig det gäller sabbaten för människor eller sabbaten för landet, är samma hebreiska ord som i tredje Mosebok, kapitel tjugosex, översätts med ”sju gånger”. Kontexten i tredje Mosebok, kapitel tjugofem och tjugosex, är fastställd inom den profetiska regeln att en dag representerar ett år i Bibelns profetior. Lika betydelsefull är den profetiska regeln om det första omnämnandet.

Det första som nämns i dessa två kapitel är dag-för-ett-år-principen. William Miller leddes av Gabriel och andra änglar att identifiera de "sju tiderna" i Leviticus som en symbol för två tusen fem hundra tjugo år, och detta står i fullständig överensstämmelse med sammanhanget i kapitlen, vilket är dag-för-ett-år-principen som framläggs i de fem inledande verserna i kapitel tjugofem.

När Krönikebokens författare angav orsaken till att Babylon tilläts föra det södra riket Juda i fångenskap, sade han att det var för att landet skulle få njuta sin sabbatsvila. Det enda andra stället i Guds Ord där landet sägs få njuta en vila finns i tredje Mosebokens tjugofemte och tjugosjätte kapitel. De sjuttio år då Babylon regerade som det första riket i Bibelns profetia framställer inte bara de symboliska år då jordodjuret skulle regera som det sjätte riket i Bibelns profetia, utan de sjuttio åren är en direkt hänvisning till Moses förbannelses "sju tider".

När vi börjar studera de profetior som framställs i Daniels sex första kapitel, är det nödvändigt att veta att förbannelsen av de "sju tiderna", liksom välsignelsen av de "sju tiderna", utgör ett inslag i vart och ett av dessa kapitel.

Det är också viktigt att komma ihåg att cykeln av sju cykler om sju år markeras genom att jubelårets basun ljuder på den tionde dagen i den sjunde månaden, vilket är försoningsdagen. Detta faktum sammanbinder "sju tider" med de två tusen tre hundra dagarna i Daniel kapitel åtta, vers fjorton. Det är också viktigt att komma ihåg att ett profetiskt år är tre hundra sextio dagar, och om man lägger samman tre hundra sextio dagar, om och om igen, under "sju tider", blir det två tusen fem hundra tjugo dagar.

När Daniel genom skrifterna förstod antalet år som Jeremia hade angivit, började han en bön som berör varje del av den ångerfulla gensvarshandling som anges som nödvändig, om Guds folk någonsin vaknar upp till verkligheten att de är fångar i fiendens land. I slutet av Daniels bön över Tredje Mosebok tjugosex uppenbarade sig Gabriel för att ge Daniel förståelse av synen som han hade "hört", synen om de tvåtusentrehundra dagarna. Gabriel började med att underrätta Daniel om att sjuttio veckor var "bestämda" för Daniels folk.

Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad, för att göra slut på överträdelsen och sätta punkt för synderna och bringa försoning för missgärningen och föra fram en evig rättfärdighet och besegla synen och profetian och smörja det allra heligaste.
Daniel 9:24.

Ordet som i versen översätts med "bestämda" betyder "avskurna", och därför innebär det att sjuttio veckor skulle avskäras från de tvåtusentrehundra dagarna. Med början vid det tredje dekretet år 457 f.Kr. skulle Daniels folk ha sjuttio profetiska veckor av nådatid. Sjuttio profetiska veckor motsvarar fyrahundranittio år. Fyrahundranittio år efter det tredje dekretet skulle det forntida Israel stena Stefanus år 34, och de skulle bli fullständigt skilda från Gud.

Fångenskapen som föregick de tre dekret vilka utmärker utgångspunkten för de fyra hundra nittio åren av provotid hade varat i sjuttio år. Dessa sjuttio år skulle ge landet möjlighet att njuta av de sabbatsvilor som det forntida Israel aldrig uppfyllde. Sjuttio år av sabbatsvila för landet förorsakades av fyra hundra nittio år (eller sjuttio årsveckor) av uppror mot Moses ed.

Fyrahundranittio år av uppror mot förbundet i Tredje Moseboken tjugofem frambringade sjuttio års fångenskap, så att landet kunde njuta sin vila. De sjuttio åren av fångenskap ledde till tre dekret, vilka utmärkte ytterligare fyrahundranittio år av prøvotid för det forntida Israel. Så ser vi två prøvotider om fyrahundranittio år vardera. De tre dekreten är förebilder för de tre änglarnas budskap, av vilka det första kom 1798, vid slutet av den första harmen i ”sju tider” mot det norra riket. Den tredje ängeln kom tvåtusentrehundra år efter det tredje dekretet, den 22 oktober 1844, vilket också är då ”harmens sista ände” kom.

Under de fyrtiosex åren mellan slutet på den första vredesdomen och slutet på den sista vredesdomen lade Jesus grunden till det milleritiska templet, och grundstenen var de ”sju tiderna”. Den stenen skulle antingen vara grundstenen (eller annars stötestenen) för adventismen i början, och antingen hörnstenen och slutstenen (eller annars gravstenen) för adventismen i slutet. De tre dekreten som representerar ankomsten av de tre änglarnas budskap i historien från 1798 till 1844 representerar också de tre första kapitlen i Daniels bok.

Vi kommer att börja behandla de första sex kapitlen i nästa artikel.

”När Daniels bok och Uppenbarelsboken blir bättre förstådda, kommer de troende att få en helt annorlunda religiös erfarenhet ... En sak kommer med säkerhet att förstås genom studiet av Uppenbarelsboken — att förbindelsen mellan Gud och hans folk är nära och tydlig.” The Faith I Live By, 345.